

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 12ης Ιανουαρίου 2007*

Στην υπόθεση T-447/05,

Société des plantations de Mbanga SA (SPM), με έδρα την Douala (Καμερούν), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους P. Soler Cousteaux και S. Cahn και στη συνέχεια από τον B. Doré, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από την F. Clotuche-Duvieusart και τον L. Visaggio,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2015/2005 της Επιτροπής, της 9ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις εισαγωγές μπανανών καταγωγής χωρών ΑΚΕ, στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσόστωσης που ανοίγεται βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1964/2005 του Συμβουλίου, σχετικά με το ύψος των δασμών για τις μπανάνες κατά τους μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο 2006 (ΕΕ L 324, σ. 5),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Μ. Βηλαρά, πρόεδρο, E. Martins Ribeiro και K. Jürimäe,
δικαστές,
γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

- ¹ Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας (ΕΕ L 47, σ. 1), θέσπισε, με τον τίτλο του IV, κοινό καθεστώς εισαγωγής στην Κοινότητα μπανανών προερχόμενων από τρίτες χώρες, το οποίο εφαρμόστηκε κατά το χρονικό διάστημα από 1ης Ιουλίου 1993 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 2005. Το καθεστώς αυτό βασιζόταν στο άνοιγμα δασμολογικών ποσοστώσεων, ο όγκος των οποίων είχε καθοριστεί κατά τρόπον ώστε να διασφαλίζεται ο εφοδιασμός της κοινοτικής αγοράς, ενώ οι εισαγωγές που πραγματοποιούνταν στο πλαίσιο των ποσοστώσεων αυτών τύγχαναν της εφαρμογής μειωμένων ή μηδενικών δασμών. Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι μπανάνες που προέρχονταν από τα κράτη της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού (στο εξής: χώρες ΑΚΕ) έχαιραν προνομιακής μεταχειρίσεως, η οποία συνίστατο στην απαλλαγή από δασμούς της εισαγωγής ορισμένης ποσότητας μπανανών και στην εφαρμογή δασμολογικής προτιμήσεως στις εισαγωγές που υπερέβαιναν την ποσότητα αυτή.

- 2 Το κοινό καθεστώς εισαγωγής που προβλέπει ο τίτλος IV του κανονισμού 404/93 τροποποιήθηκε επανειλημμένως. Από 1ης Ιουλίου 2001, οι βασικοί κανόνες που διέπουν την εισαγωγή μπανανών στην Κοινότητα θεσπίστηκαν με τα άρθρα 16 έως 20 του κανονισμού 404/93, όπως τροποποιήθηκε από τους κανονισμούς (ΕΚ) 216/2001 του Συμβουλίου, της 29ης Ιανουαρίου 2001 (ΕΕL 31, σ. 2), και 2587/2001 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 2001 (ΕΕL 345, σ. 13). Στους κανόνες αυτούς προστέθηκαν οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 896/2001 της Επιτροπής, της 7ης Μαΐου 2001, περί των λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού 404/93 σχετικά με το καθεστώς εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα (ΕΕ L 126, σ. 6).
- 3 Στις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 2 του κανονισμού 216/2001 αναφέρεται ότι, προκειμένου να τεθεί τέλος στις αμφισβητήσεις οι οποίες ανέκυψαν από το καθεστώς εισαγωγής μπανάνων που προέβλεπε ο τίτλος IV του κανονισμού 404/93, από την ανάλυση όλων των επιλογών που παρουσίασε η Επιτροπή συμπεραίνεται ότι «η θέσπιση, μεσοπρόθεσμα, καθεστώτος εισαγωγής βασιζόμενου στην εφαρμογή δασμού ενδεδειγμένου ύψους και η εφαρμογή δασμολογικής προτίμησης για εισαγωγές καταγωγής χωρών ΑΚΕ κρίνεται ότι δίνουν τις καλύτερες εγγυήσεις, αφενός, για την επίτευξη των στόχων της κοινής οργάνωσης αγοράς όσον αφορά την κοινοτική παραγωγή και τη ζήτηση των καταναλωτών και, αφετέρου, για την τήρηση των κανόνων διεθνούς εμπορίου, ώστε να προληφθούν νέες αμφισβητήσεις». Η αιτιολογική σκέψη 4 του ίδιου κανονισμού διευκρινίζει ότι, «[έ]ως ότου αρχίσει να ισχύει το ανωτέρω καθεστώς, είναι σκόπιμο ο εφοδιασμός της Κοινότητας να πραγματοποιείται στο πλαίσιο πολλών δασμολογικών ποσοστώσεων, ανοικτών για εισαγωγές πάσης καταγωγής [...]».
- 4 Το άρθρο 16 του κανονισμού 404/93, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 216/2001, όριζε τα εξής:

«1. Το παρόν άρθρο και τα άρθρα 17 έως 20 εφαρμόζονται στις εισαγωγές νωπών προϊόντων υπαγόμενων στον κωδικό ΣΟ ex 08030019 έως την έναρξη ισχύος του δασμού του κοινού δασμολογίου για τα εν λόγω προϊόντα, το αργότερο την 1η Ιανουαρίου 2006, που θεσπίζεται βάσει της διαδικασίας η οποία προβλέπεται στο άρθρο XXVIII της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (GATT).

2. Έως την έναρξη ισχύος του ύψους του δασμού που αναφέρεται στην παράγραφο 1, η εισαγωγή των αναφερόμενων στην παράγραφο 1 νωπών προϊόντων διενεργείται στο πλαίσιο των δασμολογικών ποσοστώσεων που ανοίγονται με το άρθρο 18.»

- 5 Το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 404/93 προέβλεπε το άνοιγμα τριών δασμολογικών ποσοστώσεων, υπό τα στοιχεία Α, Β και Γ, συνολικού όγκου 3 403 000 τόνων. Κατόπιν των τροποποιήσεων που εισήγαγε ο κανονισμός 2587/2001, ο όγκος της ποσοστώσεως Γ καθορίστηκε, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', του κανονισμού 404/93, σε 750 000 τόνους και προορίστηκε, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 404/93, στις εισαγωγές μπανανών προερχόμενων από τις χώρες ΑΚΕ (στο εξής: μπανάνες ΑΚΕ).
- 6 Παράλληλα με το καθεστώς αυτό, η Επιτροπή θέσπισε από το 2004 μεταβατικά μέτρα συνεπεία της προσχωρήσεως στην Κοινότητα δέκα νέων κρατών μελών, προκειμένου να εξασφαλίσει τον εφοδιασμό της αγοράς των κρατών αυτών. Όσον αφορά το 2005, τα μέτρα αυτά θεσπίστηκαν από τον κανονισμό (ΕΚ) 1892/2004 της Επιτροπής, της 29ης Οκτωβρίου 2004, σχετικά με μεταβατικά μέτρα για το 2005, για την εισαγωγή μπανανών στην Κοινότητα λόγω της προσχώρησης της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λεττονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας (ΕΕ L 328, σ. 50), που κατέστησε διαθέσιμη πρόσθετη ποσότητα 460 000 τόνων στις ποσοστώσεις που είχαν ανοίξει κατά το άρθρο 18 του κανονισμού 404/93 για την εισαγωγή μπανανών κάθε προελεύσεως.
- 7 Το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΚ) 1964/2005 του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2005, σχετικά με τους δασμούς για τις μπανάνες (ΕΕ L 316, σ. 1), το οποίο έθεσε σε ισχύ ένα αποκλειστικά δασμολογικό καθεστώς, ορίζει τα εξής:

«1. Από την 1η Ιανουαρίου 2006, ο δασμός για τις μπανάνες (κωδικός ΣΟ 08030019) ανέρχεται σε 176 ευρώ/τόνο.

2. Κάθε έτος, από την 1η Ιανουαρίου, αρχής γενομένης την 1η Ιανουαρίου 2006, ανοίγεται αυτόνομη δασμολογική ποσόστωση 775000 τόνων καθαρού βάρους με μηδενικό δασμό για τις εισαγωγές μπανανών (κωδικός ΣΟ 08030019), καταγωγής χωρών ΑΚΕ.»

- 8 Η έναρξη ισχύος του νέου αυτού δασμού κατέργησε το καθεστώς των δασμολογικών ποσοστώσεων στην εισαγωγή που προέβλεπε ο τίτλος IV του κανονισμού 404/93, σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.
- 9 Το άρθρο 2 του κανονισμού 1964/2005 προβλέπει ότι τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, καθώς και τα μεταβατικά μέτρα που απαιτούνται για να διευκολυνθεί η μετάβαση από την υπάρχουσα διευθέτηση στη διευθέτηση που ορίζει ο κανονισμός αυτός, θεσπίζονται σύμφωνα με διαδικασία επιτροπολογίας (επιτροπή διαχείρισεως).
- 10 Ο κανονισμός (ΕΚ) 2015/2005 της Επιτροπής, της 9ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις εισαγωγές μπανανών καταγωγής χωρών ΑΚΕ, στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσόστωσης που ανοίγεται βάσει του κανονισμού 1964/2005 σχετικά με το ύψος των δασμών για τις μπανάνες κατά τους μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο 2006 (ΕΕ L 324, σ. 5, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), εκδόθηκε προκειμένου να τεθούν σε εφαρμογή τα μέτρα διαχείρισεως της δασμολογικής ποσοστώσεως που εφαρμόζονται στις προερχόμενες από χώρες ΥΧΕ εισαγωγές για τους μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο 2006. Η αιτιολογική σκέψη 2 του εν λόγω κανονισμού διευκρινίζει τα εξής:

«Η θέση σε εφαρμογή των αναγκαίων μέσων για τη διαχείριση της δασμολογικής ποσόστωσης για την εισαγωγή μπανανών καταγωγής χωρών ΑΚΕ που προβλέπεται στον κανονισμό [...] 1964/2005 δεν μπορεί να ολοκληρωθεί εγκαίρως πριν από την 1η Ιανουαρίου 2006. Αυτό αναγκάζει την Επιτροπή να λάβει προσωρινά μέτρα για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής για τους μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο 2006, με σκοπό να διασφαλίσει τον εφοδιασμό της Κοινότητας, να εξασφαλίσει τη συνέχιση των ανταλλαγών με τις χώρες ΑΚΕ και να αποφύγει τη διατάραξη των εμπορικών ροών. Τα εν λόγω μέτρα δεν θίγουν τους λεπτομερείς κανόνες που ενδέχεται να θεσπιστούν μεταγενέστερα κατά το 2006.»

11 Το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Για τους μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο 2006,

— είναι διαθέσιμη ποσότητα 135000 τόνων για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής για εμπορευόμενους του τίτλου II· αυτή η επιμέρους δασμολογική ποσόστωση έχει αύξοντα αριθμό 09.4160,

— είναι διαθέσιμη ποσότητα 25000 τόνων για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής για εμπορευόμενους του τίτλου III· αυτή η επιμέρους δασμολογική ποσόστωση έχει αύξοντα αριθμό 09.4162.»

12 Ο τίτλος II του προσβαλλόμενου κανονισμού αφορά τους «[ε]μπορευόμενο[ους] που έχουν καταχωριστεί για τη δασμολογική ποσόστωση Γ του άρθρου 18, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού [...] 404/93, για το 2005». Το άρθρο του 3 προβλέπει τα εξής:

«Για τους μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο 2006, κάθε παραδοσιακός εμπορευόμενος [Γ] και κάθε μη παραδοσιακός εμπορευόμενος [Γ] που αναφέρονται αντιστοίχως στο άρθρο 3, σημείο 3, και στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού [...] 896/2001 [...] μπορεί να υποβάλει μία ή περισσότερες αιτήσεις για έκδοση πιστοποιητικού εισαγωγής, κατά περίπτωση, για:

— την ποσότητα αναφοράς που έχει καθοριστεί και κοινοποιηθεί για το 2005, στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσόστωσης Γ, κατ' εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 4, του κανονισμού [...] 896/2001, όσον αφορά τον παραδοσιακό εμπορευόμενο Γ.

- την ποσότητα που έχει καθοριστεί και κοινοποιηθεί για το 2005, στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσόστωσης Γ, κατ' εφαρμογή του άρθρου 9, παράγραφος 3, του κανονισμού [...] 896/2001, όσον αφορά τον μη παραδοσιακό εμπορευόμενο Γ.

[...]»

- 13 Ο τίτλος III του προσβαλλόμενου κανονισμού αφορά τους «[ά]λλους εμπορευόμενους». Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Εμπορευόμενοι εγκατεστημένοι στην Κοινότητα και καταχωρισμένοι για τις ποσοτώσεις Α/Β που προβλέπονται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού [...] 404/93 ή για την πρόσθετη ποσότητα που ορίζεται στον κανονισμό [...] 1892/2004, οι οποίοι κατά τη διάρκεια του 2005 έθεσαν σε ελεύθερη κυκλοφορία μπανάνες καταγωγής χωρών ΑΚΕ, μπορούν να υποβάλουν μία μόνο αίτηση για έκδοση πιστοποιητικού εισαγωγής, στο πλαίσιο της ποσότητας που ορίζεται στο άρθρο 2, δεύτερη περίπτωση.»

- 14 Ο τίτλος IV του προσβαλλόμενου κανονισμού καθορίζει τις διατυπώσεις υποβολής των αιτήσεων (άρθρο 5) και εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής (άρθρο 6). Ο τίτλος V του εν λόγω κανονισμού, ο οποίος συγκεντρώνει τα άρθρα 7 έως 9, περιλαμβάνει τις τελικές διατάξεις.

- 15 Στη συνέχεια, ο κανονισμός (ΕΚ) 219/2006 της Επιτροπής, της 8ης Φεβρουαρίου 2006, σχετικά με το άνοιγμα και τον τρόπο διαχείρισης της δασμολογικής ποσόστωσης για την εισαγωγή μπανανών του κωδικού ΣΟ 08030019 καταγωγής των χωρών ΑΚΕ για την περίοδο από 1ης Μαρτίου έως 31 Δεκεμβρίου 2006 (ΕΕ L 38, σ. 22), καθόρισε τα μέτρα διαχείρισεως της δασμολογικής ποσοστώσεως που εφαρμόστηκαν στις εισαγωγές από τις χώρες ΑΚΕ από 1ης Μαρτίου 2006. Το άρθρο 2, στοιχείο β', του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ότι η διαχείριση ποσότητας 468 150 τόνων, δηλαδή το 76 % των διαθέσιμων ποσοτήτων, πρέπει να

γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κεφαλαίου III του ίδιου κανονισμού. Το κεφάλαιο αυτό παραπέμπει, με το άρθρο του 7, παράγραφος 2, στη μέθοδο της αρχής της χρονικής προτεραιότητας, η οποία προβλέπεται από τα άρθρα 308α, 308β και 308γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1).

- 16 Σήμερα, οι σχέσεις μεταξύ των χωρών ΑΚΕ και της Κοινότητας διέπονται από τη συμφωνία εταιρικής σχέσης μεταξύ των μελών της ομάδας των κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού, αφενός, και της ευρωπαϊκής κοινότητας και των κρατών μελών αυτής, αφετέρου, που υπογράφηκε στην Κοτονού στις 23 Ιουνίου 2000 (ΕΕ 2000, L 317, σ. 3, στο εξής: συμφωνία της Κοτονού).
- 17 Το γενικό καθεστώς των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ της Κοινότητας και των χωρών ΑΚΕ καθορίζεται από το παράρτημα V της συμφωνίας της Κοτονού. Το καθεστώς αυτό εφαρμόζεται κατά τη μεταβατική περίοδο διαπραγματεύσεων των νέων συμφωνιών οικονομικής συνεργασίας, η οποία λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 2007. Το άρθρο 1 του παραρτήματος αυτού διευκρινίζει μεταξύ άλλων τα εξής:

«1. Τα προϊόντα καταγωγής των [χωρών] ΑΚΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών και φόρων ισοδύναμου αποτελέσματος.

α) [Για] τα προϊόντα καταγωγής των [χωρών] ΑΚΕ:

— που απαριθμούνται στο παράρτημα I της Συνθήκης και υποβάλλονται σε κοινή οργάνωση αγοράς κατά την έννοια του άρθρου 34 της Συνθήκης ή

- τα οποία, κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα, υπόκεινται σε ειδική ρύθμιση ως συνέπεια της εφαρμογής της κοινής γεωργικής πολιτικής,

η Κοινότητα λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίζει μεταχείριση ευνοϊκότερη από αυτή που παρέχεται σε τρίτες χώρες, έναντι των οποίων ισχύει η ρήτρα του μάλλον ευνοουμένου κράτους για τα ίδια προϊόντα.

[...]

- δ) Οι ρυθμίσεις που αναφέρονται [στην παράγραφο 1, στοιχείο] α' τίθενται σε ισχύ ταυτόχρονα με την παρούσα συμφωνία και εξακολουθούν να ισχύουν καθ' όλη την προπαρασκευαστική περίοδο που καθορίζεται στο άρθρο 37, παράγραφος 1, της συμφωνίας.

Ωστόσο, αν κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου, η Κοινότητα:

[...]

- τροποποιήσει την κοινή οργάνωση αγοράς για συγκεκριμένο προϊόν ή τις ειδικές ρυθμίσεις που έχουν θεσπιστεί στο πλαίσιο της εφαρμογής της κοινής γεωργικής πολιτικής, διατηρεί το δικαίωμα να τροποποιήσει τις ρυθμίσεις που αφορούν προϊόντα καταγωγής [χωρών] ΑΚΕ, μετά από διαβουλεύσεις στο πλαίσιο του Συμβουλίου των Υπουργών. Σε τέτοιες περιπτώσεις, η Κοινότητα αναλαμβάνει την υποχρέωση να διασφαλίσει ότι προϊόντα καταγωγής [χωρών] ΑΚΕ θα εξακολουθήσουν να υπάγονται σε

ευνοϊκές ρυθμίσεις παρόμοιες με αυτές που ίσχυαν προηγουμένως για προϊόντα καταγωγής τρίτων χωρών, έναντι των οποίων ίσχυε η ρήτρα του μάλλον ευνοουμένου κράτους.»

- 18 Το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου 5 που προσαρτάται στο παράρτημα V της συμφωνίας της Κοτονού, με τίτλο «Δεύτερο πρωτόκολλο για τις μπανάνες», προβλέπει τα εξής:

«Τα μέρη αναγνωρίζουν την τεράστια οικονομική σημασία των εξαγωγών μπανάνας στην αγορά της Κοινότητας για τους προμηθευτές μπανάνας. Η Κοινότητα συμφωνεί να εξετάσει και όπου χρειάζεται να λάβει μέτρα με σκοπό τη διασφάλιση της συνεχούς βιωσιμότητας των εξαγωγικών βιομηχανιών μπανάνας και της συνεχούς πρόσβασης των μπανανών στην κοινοτική αγορά.»

Προσφεύγουσα

- 19 Η προσφεύγουσα συστάθηκε στις 5 Οκτωβρίου 1998. Ως κύριο εταιρικό σκοπό έχει την παραγωγή, την επεξεργασία και την εμπορία, στο Καμερούν και σε άλλες χώρες, μπανανών προοριζόμενων για εξαγωγή.

- 20 Η προσφεύγουσα ανήκει στην κατηγορία των παραγωγών που δεν έχουν τη διπλή ιδιότητα του εμπορευομένου, ούτε ανήκουν σε ευρωπαϊκό ή πολυεθνικό όμιλο. Εξ αυτού του λόγου, δεν έχει την ιδιότητα του εμπορευόμενου κατά την έννοια του προσβαλλόμενου κανονισμού και δεν μπορεί να αποκτήσει το καθεστώς αυτό, διότι ο κανονισμός αυτός διατηρεί το σύστημα κατανομής των πιστοποιητικών εισαγωγής βάσει ιστορικών αναφορών που υιοθετήθηκαν από την προϊσχύσασα νομοθεσία.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 21 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Δεκεμβρίου 2005, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 22 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου αυθημερόν, η προσφεύγουσα ζήτησε η υπόθεση να υπαχθεί στην προβλεπόμενη από το άρθρο 76α του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ταχεία διαδικασία.
- 23 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Ιανουαρίου 2006, το αίτημα της προσφεύγουσας για υπαγωγή της υποθέσεως στην ταχεία διαδικασία απορρίφθηκε.
- 24 Με χωριστό έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Φεβρουαρίου 2006, η Επιτροπή υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου κατά της κρινομένης προσφυγής.
- 25 Η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της ως άνω ενστάσεως απαραδέκτου στις 28 Μαρτίου 2004, ημερομηνία κατά την οποία περατώθηκε η έγγραφη διαδικασία επί του παραδεκτού.
- 26 Με την προσφυγή της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

27 Με την ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

28 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την εγερθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

29 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος το ζητήσει, το Πρωτοδικείο μπορεί να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από την εξέταση των στοιχείων της δικογραφίας ώστε να είναι σε θέση να κρίνει χωρίς να λάβει χώρα προφορική διαδικασία.

- 30 Η Επιτροπή προβάλλει το απαράδεκτο της προσφυγής λόγω του ότι, αφενός, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον προς ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού και, αφετέρου, ο εν λόγω κανονισμός έχει γενική ισχύ και δεν αφορά την προσφεύγουσα ούτε άμεσα ούτε ατομικά.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 31 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, το παραδεκτό μιας προσφυγής ακυρώσεως η οποία ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατά κανονισμού εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο κανονισμός αυτός συνιστά στην πραγματικότητα ατομική απόφαση που αφορά το πρόσωπο αυτό άμεσα και ατομικά. Προσθέτει ότι η εν λόγω διάταξη έχει ως σκοπό να αποκλείσει το ενδεχόμενο η απλή επιλογή της μορφής ενός κανονισμού να μπορεί να εμποδίσει έναν ιδιώτη να ασκήσει προσφυγή κατ' αποφάσεως που τον αφορά άμεσα και ατομικά.
- 32 Στην κρινομένη υπόθεση, ο προσβαλλόμενος κανονισμός όχι μόνο δεν αφορά την προσφεύγουσα ούτε άμεσα ούτε ατομικά, αλλά δεν σκοπεύει καν στην αντιμετώπιση της νομικής καταστάσεως των παραγωγών που, όπως η προσφεύγουσα, είναι εγκατεστημένοι εκτός της Κοινότητας, με αποτέλεσμα η προσφεύγουσα να μην έχει έννομο συμφέρον από την ακύρωση του εν λόγω κανονισμού.
- 33 Πρώτον, όσον αφορά το έννομο συμφέρον, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει ως σκοπό τη θέσπιση προσωρινών μέτρων εφαρμοζόμενων τον Ιανουάριο και τον Φεβρουάριο 2006 για τη χορήγηση πιστοποιητικών εισαγωγής στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως που εφαρμόζεται στις μπανάνες ΑΚΕ κατά τον κανονισμό 1964/2005. Η θέσπιση των μέτρων αυτών κατέστη αναγκαία διότι ο διαθέσιμος χρόνος μετά την έκδοση του κανονισμού 1964/2005 δεν επαρκούσε για τη θέσπιση και τη δημοσίευση από την

Επιτροπή νέων μέτρων διαχείρισεως της ποσοστώσεως των μπανανών ΑΚΕ και προκειμένου να δώσει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να προβούν, βάσει των μέτρων αυτών, σε νέα καταγραφή των εμπορευομένων που δικαιούνται να συμμετέχουν στην κατανομή της δασμολογικής ποσοστώσεως. Ο περιορισμός μόνο στους μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο 2006 της χορηγήσεως πιστοποιητικών εισαγωγής στους εμπορευομένους που έχουν εφοδιάσει την κοινοτική αγορά με μπανάνες ΑΚΕ στο πλαίσιο του καθεστώτος δασμολογικών ποσοστώσεων που ίσχυσε μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005 επιλέχθηκε προκειμένου να εξασφαλιστεί ο εφοδιασμός της Κοινότητας, να διασφαλιστεί η συνέχεια στις εμπορικές συναλλαγές με τις χώρες ΑΚΕ και να αποφευχθεί η διατάραξη των ρευμάτων του εμπορίου.

34 Η Επιτροπή προσθέτει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός προβλέπει, προς τον σκοπό αυτόν, δύο επιμέρους ποσοστώσεις, προοριζόμενες για διαφορετικές κατηγορίες εμπορευομένων, την πρώτη, ύψους 135 000 τόνων, διαθέσιμη για τους εμπορευόμενους που είναι εγκατεστημένοι εντός της Κοινότητας και που, κατά το 2005, ήταν καταχωρισμένοι για τη δασμολογική ποσοστώση Γ, που προβλέπει το άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 404/93, και τη δεύτερη, ύψους 25 000 τόνων, διαθέσιμη για τους λοιπούς εμπορευόμενους, δηλαδή για εκείνους που είναι εγκατεστημένοι στην Κοινότητα και καταχωρισμένοι για τις ποσοστώσεις Α και Β που προβλέπει το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 404/93 ή για την πρόσθετη ποσότητα που καθορίζει ο κανονισμός 1892/2004, οι οποίοι, κατά τη διάρκεια του 2005, έθεσαν σε ελεύθερη κυκλοφορία μπανάνες ΑΚΕ. Εξ αυτού του λόγου, το σύστημα αυτό δεν μπορεί να αφορά παραγωγούς όπως η προσφεύγουσα, που είναι εγκατεστημένοι σε τρίτη χώρα και δεν ασκούν καμιά οικονομική δραστηριότητα στο έδαφος των κρατών μελών. Επομένως, η νομική κατάσταση της προσφεύγουσας δεν θα μεταβληθεί σε περίπτωση ακυρώσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού, ο οποίος δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση αυτή, δε, αποδεικνύει ότι δεν έχει έννομο συμφέρον προς ακύρωση του εν λόγω κανονισμού.

35 Δεύτερον, ακόμη και αν υποθεθεί ότι υπάρχει τέτοιο έννομο συμφέρον, κατά την Επιτροπή, ο προσβαλλόμενος κανονισμός εξακολουθεί να μην αφορά την προσφεύγουσα ούτε άμεσα ούτε ατομικά, καθόσον συνιστά πράξη γενικής ισχύος. Συναφώς, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι ο εν λόγω κανονισμός καθορίζει τις κατηγορίες εμπορευομένων και τις διατυπώσεις προσβάσεως στις διάφορες επιμέρους ποσοστώσεις βάσει αντικειμενικώς καθορισμένων κριτηρίων, δηλαδή, αφενός, της συμμετοχής στην κατανομή των δασμολογικών ποσοστώσεων που προβλέπει το άρθρο 18 του κανονισμού 404/93 ή της πρόσθετης ποσότητας που

ορίζει ο κανονισμός 1892/2004 και, αφετέρου, της προελεύσεως των μπανανών που εισάγονται υπό τους όρους αυτούς στην Κοινότητα. Πρόκειται, επομένως, για κανονισμό που παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι προσώπων που αντιμετωπίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, σύμφωνα με το κριτήριο της διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως, όπως έχει διαμορφωθεί από τη νομολογία (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, *Alusuisse Italia* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 9, και της 2ας Απριλίου 1998, C-321/95 P, *Greenpeace Council* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-1651, σκέψη 28, διάταξη του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουνίου 1995, T-107/94, *Kik* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1717, σκέψη 35, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2001, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 και T-225/99, *Comafrika* και *Dole Fresh Fruit Europe* κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1975, σκέψεις 108 έως 110).

36 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν έχει την ιδιότητα του εμπορευομένου κατά την έννοια του προσβαλλόμενου κανονισμού, η πράξη αυτή δεν την αφορά παρά μόνον λόγω της αντικειμενικής της ιδιότητας ως επιχειρηματία που δεν είναι εγκατεστημένος εντός της Κοινότητας και για τον οποίον δεν υπάρχει ιστορική αναφορά στο πλαίσιο του κοινοτικού καθεστώτος εισαγωγής που εφαρμοζόταν μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005, όπως αναφέρει η ίδια η προσφεύγουσα στο δικόγραφο της προσφυγής της, και, επομένως, την αφορά όπως όλους τους επιχειρηματίες που βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση. Η Επιτροπή προσθέτει ότι το Πρωτοδικείο είχε ήδη την ευκαιρία να επιβεβαιώσει ότι οι κανονισμοί που εισάγουν μέτρα διαχειρίσεως των δασμολογικών ποσοστώσεων στην εισαγωγή έχουν γενικό και αφηρημένο χαρακτήρα (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 25ης Σεπτεμβρίου 2002, T-178/01, *Di Lenardo* κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, και T-179/01, *Dilexport* κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή). Εξάλλου, δεν υπάρχει κανένα άλλο στοιχείο της καταστάσεως της προσφεύγουσας που να τη διακρίνει έναντι των λοιπών επιχειρηματιών.

37 Απαντώντας στο επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός της στερεί συγκεκριμένα το δικαίωμα εισαγωγής, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να στερηθεί κανένα δικαίωμα εισαγωγής, ακριβώς επειδή δεν είχε ποτέ τέτοιο δικαίωμα —όπως και κανένας άλλος επιχειρηματίας—, πολλώ μάλλον καθόσον δεν έχει καν την ιδιότητα του εμπορευομένου κατά την έννοια του προϊσχύσαντος καθεστώτος εισαγωγής. Επομένως, η κατάσταση της προσφεύγουσας δεν διαφέρει από εκείνη οποιουδήποτε άλλου προσώπου το οποίο δεν πληροί τις προϋποθέσεις των τίτλων II και III του προσβαλλόμενου κανονισμού.

- 38 Η Επιτροπή υποστηρίζει επίσης ότι, ακόμη και αν τα αμφισβητούμενα μέτρα μπορούσαν να θέσουν σε κίνδυνο την εξακολούθηση των δραστηριοτήτων της προσφεύγουσας, το γεγονός αυτό δεν θα την εξατομίκευε. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, το γεγονός ότι μία πράξη μπορεί να παράγει συγκεκριμένα διαφορετικά αποτελέσματα έναντι διαφορετικών υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται δεν μπορεί να στερήσει την πράξη αυτή από τον κανονιστικό της χαρακτήρα, καθόσον η εφαρμογή της πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, η οποία ορίζεται από την επίδικη πράξη (διάταξη του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1993, C-107/93, Επιτροπή κατά ΑΕΦΜΑ, Συλλογή 1993, σ. I-3999, σκέψεις 14 έως 22, διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1999, T-11/99, Van Parys κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2653, σκέψεις 50 και 51). Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά τη δυνατότητα προσδιορισμού, με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια, του ονόματος ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται η εν λόγω πράξη (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1989, 206/87, Lefebvre κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 275, διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Φεβρουαρίου 2005, T-108/03, von Pezold κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-655, σκέψη 46).
- 39 Πρώτον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την άποψη της Επιτροπής ότι δεν έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού του προσβαλλόμενου κανονισμού. Υποστηρίζει συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, ο τόπος εγκαταστάσεως ή ασκήσεως των οικονομικών δραστηριοτήτων του προσφεύγοντος δεν ασκεί καμιά επιρροή επί του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως, ενώ μόνον τα έννομα αποτελέσματα της εν πράξεως αυτής ασκούν επιρροή σχετικώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, T-480/93 και T-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-2305).
- 40 Προσθέτει ότι το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται από ιδιώτη εξαρτάται, κατά πάγια νομολογία, μόνον από την προϋπόθεση ότι ο ιδιώτης αυτός μπορεί να επικαλεστεί εννόμως προστατευόμενο συμφέρον, γεγεννημένο και ενεστώς. Στην προκειμένη περίπτωση, είναι αναμφισβήτητο ότι, στο μέτρο που η εφαρμογή του προσβαλλόμενου κανονισμού έχει ως αποτέλεσμα να στερούνται οι εγκατεστημένοι στις χώρες ΑΚΕ παραγωγοί, οι οποίοι δεν έχουν την ιδιότητα του εμπορευμένου κατά την έννοια του εν λόγω κανονισμού, κάθε δικαίωμα σχετικό με οποιαδήποτε εξαγωγή με προορισμό την κοινοτική αγορά, οι εν λόγω παραγωγοί έχουν έννομο και νομικώς προστατευόμενο συμφέρον, το οποίο τους παρέχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα του εν λόγω κανονισμού.

- 41 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο εν λόγω κανονισμός, καίτοι είναι αληθές ότι εφαρμόζεται στο σύνολο των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών, δεν παύει, πάντως, να αφορά ορισμένους από αυτούς άμεσα και ατομικά. Υπενθυμίζει συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, αφ' ης στιγμής ένας κανονισμός δεν αποτελεί στην ουσία ατομική πράξη, πρέπει να εξετάζονται τα έννομα αποτελέσματα που σκοπεύει να παραγάγει ή πράγματι παράγει (αποφάσεις του Δικαστηρίου *Aluisi* κατά Συμβουλίου, ανωτέρω σκέψη 35, σκέψη 8, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-451/98, *Antillean Rice Mills* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8949).
- 42 Η κανονιστική φύση μιας πράξεως δεν αποτελεί, επομένως, εμπόδιο, όπως έχει αναγνωρίσει η νομολογία, στο δικαίωμα του προσφεύγοντος να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως. Προς τον σκοπό αυτόν, αρκεί να αποδειχθεί ότι η εν λόγω πράξη τον αφορά άμεσα και ατομικά (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 1979, *ISO* κατά Συμβουλίου, 118/77, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 679, της 21ης Φεβρουαρίου 1984, 239/82 και 275/82, *Allied Corporation* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1005, της 14ης Μαρτίου 1990, C-133/87 και C-150/87, *Nashua Corporation* κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-719, της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, *Extramet Industrie* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501, της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, *Codorníu* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, και *Antillean Rice Mills* κατά Συμβουλίου, σκέψη 41 ανωτέρω).
- 43 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικώς, όπως απαιτεί η νομολογία, λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων της ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει έναντι οποιουδήποτε άλλου προσώπου και που, εξ αυτού του λόγου, την εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη μιας αποφάσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, *Plaumann* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, και της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, *Unión de Pequeños Agricultores* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, διάταξη του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 2004, T-370/02, *Alpenhain-Camembert-Werk* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-2097). Συναφώς, υποστηρίζει ότι βρίσκεται όχι μόνο σε πραγματική κατάσταση εντελώς διαφορετική από εκείνη των λοιπών παραγωγών μπανανών ΑΚΕ, αλλά και σε νομική κατάσταση που επιτρέπει να θεωρηθεί ότι πρέπει να εξομοιωθεί με «αποδέκτη» κατά την έννοια της νομολογίας. Πράγματι, ισχυρίζεται ότι, επειδή εμπίπτει στην κατηγορία των ανεξάρτητων εγκατεστημένων σε χώρες ΑΚΕ παραγωγών, ανεξαρτήτως του αν είναι μη εντεταγμένοι εμπορευόμενοι ή παραγωγοί, θα της ήταν αδύνατο να διαθέσει την παραγωγή της στην αγορά της Ενώσεως.

- 44 Κατά την προσφεύγουσα, όπως προκύπτει από το άρθρο 1 του παραρτήματος V της συμφωνίας της Κοτονού και από το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου 5 που προσαρτάται στο παράρτημα V της συμφωνίας αυτής, με τίτλο «Δεύτερο πρωτόκολλο για τις μπανάνες», το κοινοτικό δίκαιο ορίζει τη νομική κατάσταση του εγκατεστημένου σε χώρα ΑΚΕ παραγωγού που εξάγει τα προϊόντα του στην κοινοτική αγορά, διακρίνοντάς την από εκείνη των λοιπών παραγωγών, καθώς και όλων των άλλων επιχειρηματιών στην αγορά της μπανάνας. Οι εν λόγω διατάξεις παρέχουν τη δυνατότητα να αποδεικνύεται κατά τρόπο αδιαμφισβήτητο ότι οι εταιρίες παραγωγής μπανανών ΑΚΕ βρίσκονται σε ιδιαίτερη νομική κατάσταση από άποψη κανόνων κοινής γεωργικής πολιτικής, δηλαδή στην ίδια κατάσταση με εκείνη που εξετάστηκε στην απόφαση *Antillean Rice Mills* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 39 ανωτέρω.
- 45 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η εξατομίκευσή της μπορεί να προκύψει από το γεγονός ότι ο συντάκτης της πράξεως έλαβε υπόψη (ή ήταν υποχρεωμένος να λάβει υπόψη) τη νομική ή την πραγματική κατάστασή της, η οποία μοιάζει με εκείνη των θιγομένων επιχειρήσεων κατά την έκδοση της εν λόγω πράξεως. Ο τρόπος αυτός αναγνώρισεως του ατομικού συνδέσμου έγινε δεκτός από το Δικαστήριο στην απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 207), και αυτό καθόσον το επέβαλαν οι διατάξεις της πράξεως προσχωρήσεως, καθώς και στην απόφαση της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88, *Sofrimport* κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-2477), με την οποία έκρινε ότι η εκεί επίδικη νομοθεσία υποχρέωνε την Επιτροπή να λάβει υπόψη την κατάσταση των προσφευγόντων κατά την έκδοση της εν λόγω πράξεως.
- 46 Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η κατάστασή της είναι απολύτως συγκρίσιμη με εκείνη των εξαγωγέων ρυζιού των ολλανδικών Αντιλλών, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση *Antillean Rice Mills* κατά Συμβουλίου, που παρατέθηκε, στη σκέψη 41 ανωτέρω, ως προς τους οποίους αναγνωρίστηκε ότι είχαν στερηθεί το δικαίωμα εξαγωγής προς την Κοινότητα συνεπεία κοινοτικού μέτρου. Κατά την προσφεύγουσα, είναι αληθές ότι, με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε, καταρχάς, ότι δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι οι προσφεύγοντες θίγονταν από το κοινοτικό μέτρο μόνο λόγω της ιδιότητάς τους ως εξαγωγέων ρυζιού προς την Κοινότητα, διότι η δραστηριότητα αυτή αποτελεί εμπορική δραστηριότητα, η οποία μπορεί να ασκηθεί ανά πάσα στιγμή από οποιαδήποτε επιχείρηση. Στη συνέχεια, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η σχετική πράξη αφορούσε τους προσφεύγοντες μόνο λόγω της αντικειμενικής τους ιδιότητας

ως επιχειρηματιών που δραστηριοποιούνται στον οικείο κλάδο, όπως οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία, και, τέλος, ότι ο μικρός αριθμός των επιχειρηματιών που αφορούσε η πράξη δεν αρκούσε για να συναχθεί ατομικός σύνδεσμος. Πάντως, το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι το γεγονός ότι το Συμβούλιο ή η Επιτροπή υποχρεούνται, δυνάμει ειδικών διατάξεων, να λαμβάνουν υπόψη τις συνέπειες τις οποίες η πράξη που προτίθενται να εκδώσουν μπορεί να έχει επί της καταστάσεως ορισμένων ιδιωτών «μπορεί να εξατομικεύει τους ιδιώτες αυτούς» (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψεις 28 και 31, της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/05 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψη 25).

- 47 Καθ' όλα παρόμοια συλλογιστική μπορεί να υποστηριχθεί, κατά την προσφεύγουσα, όσον αφορά την υποχρέωση που υπέχουν τα κοινοτικά όργανα, όταν εκδίδουν έναν κανονισμό στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής (εν προκειμένω, της κοινής οργανώσεως της αγοράς μπανάνας), όχι μόνο να λαμβάνουν υπόψη την κατάσταση των παραγωγών που είναι εγκατεστημένοι στις χώρες ΑΚΕ, αλλά και να τους εξασφαλίζουν ένα ρεύμα διαθέσεως των προϊόντων τους τουλάχιστον εξίσου πλεονεκτικό με εκείνο που υπήρχε στην προηγούμενη κατάσταση των παραγωγών αυτών, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 του παραρτήματος V της συμφωνίας της Κοτονού. Η υποχρέωση να λαμβάνονται υπόψη ορισμένες ατομικές καταστάσεις ενισχύεται, στην προκειμένη περίπτωση, από το γεγονός ότι τα κοινοτικά όργανα υποχρεούνται να διατηρούν, δυνάμει των συμβατικών δεσμεύσεων που αποτελούν συστατικό στοιχείο της κοινοτικής νομιμότητας, το παραδοσιακό ρεύμα των εμπορικών συναλλαγών κατά τη διάρκεια της περιόδου που λαμβάνεται υπόψη.
- 48 Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν μπορεί, προκειμένου να αμφισβητήσει το παραδεκτό της προσφυγής, να επικαλεστεί παραδεκτώς ως επιχείρημα το γεγονός ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, σκέψη 41 ανωτέρω, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι προσφεύγοντες θίγονται από το κοινοτικό μέτρο μόνο λόγω της ιδιότητάς τους ως εξαγωγέων ρυζιού προς την Κοινότητα, διότι η δραστηριότητα αυτή αποτελεί εμπορική δραστηριότητα, η οποία μπορεί να ασκηθεί ανά πάσα στιγμή από οποιαδήποτε επιχείρηση. Εν προκειμένω, ο προσβαλλόμενος κανονισμός πρόκειται να εφαρμοστεί μόνον κατά το χρονικό διάστημα δύο μηνών, οπότε το ενδεχόμενο άλλες επιχειρήσεις να αρχίσουν να παράγουν μπανάνες σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα είναι εντελώς θεωρητικό.

- 49 Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν προβάλλει, προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου, κανένα επιχείρημα με το οποίο να αμφισβητείται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα. Τονίζει, συναφώς, ότι, λόγω της απουσίας οποιουδήποτε κοινοτικού ή εθνικού μέτρου προς εφαρμογή του συστήματος εισαγωγής που θεσπίζει, ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά άμεσα. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή δεν μπορούσε οπωσδήποτε να αγνοεί, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού, ότι το σύστημα εμπορίας που απορρέει από το καθεστώς των πιστοποιητικών συνεπαγόταν άμεσα, για τους παραγωγούς όπως η προσφεύγουσα, την αδυναμία διατηρήσεως του ρεύματος των παραδοσιακών εμπορικών συναλλαγών με προορισμό την Κοινότητα.
- 50 Τέλος, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει την απόφαση της 3ης Μαΐου 2002, T-177/01, Jégo-Quéré κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-2365), με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, ελλείψει εθνικών μέτρων εκτελέσεως μιας κοινοτικής πράξεως, η απόρριψη μιας προσφυγής ακυρώσεως ως απαράδεκτης θα είχε ως αποτέλεσμα να στερηθούν οι προσφεύγοντες του δικαιώματος στην αποτελεσματική δικαστική συνδρομή, το οποίο κατοχυρώνεται από τους εθνικούς συνταγματικούς κανόνες, την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ), τις αρχές της Κοινότητας δικαίου και τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Επίσης, υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο, με την απόφασή του Unión de Requeros Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 43 ανωτέρω, έκρινε επίσης ότι η Ευρωπαϊκή Κοινότητα αποτελεί Κοινότητα δικαίου, τα όργανα της οποίας υπόκεινται στον έλεγχο συμφωνίας των πράξεών τους με τη Συνθήκη και τις γενικές αρχές δικαίου στις οποίες καταλέγονται τα θεμελιώδη δικαιώματα, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα στην αποτελεσματική δικαστική προστασία.
- 51 Επειδή, κατά την προσφεύγουσα, στην κρινομένη υπόθεση το ζήτημα της εγκυρότητας του εν λόγω κανονισμού δεν μπορεί να τεθεί ενώπιον κανενός άλλου εθνικού δικαστηρίου, μόνον η παραδοχή του παραδεκτού της προσφυγής μπορεί να αποτρέψει την αρνησιδικία που θα καθιστούσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό δικαστικώς απρόσβλητο, γεγονός που θα ερχόταν σε αντίθεση με τις αρχές της Κοινότητας δικαίου. Κατά τα λοιπά, αν η προσφυγή αυτή δεν κριθεί παραδεκτή, ο κοινοτικός δικαστής θα στερηθεί τη δυνατότητα να εξετάσει τις ενδεχόμενες παρανομίες που θα μπορούσε να περιέχει η προσβαλλόμενη πράξη, η οποία θα εξέφευγε έτσι κάθε δικαστικού ελέγχου, κατά παράβαση των κανόνων που απορρέουν από το γεγονός ότι η Κοινότητα αποτελεί Κοινότητα δικαίου (απόφαση

του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Les Verts κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1339). Προς στήριξη της απόψεως αυτή, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι το σχέδιο συνθήκης για τη θέσπιση Συντάγματος της Ευρώπης, της 18ης Ιουλίου 2003, (άρθρο II-47 και άρθρο III-270, τέταρτο εδάφιο) προβλέπει τη δυνατότητα των ιδιωτών να ασκούν προσφυγή κατά των κανονιστικών πράξεων που τους αφορούν άμεσα και που δεν περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Επί του εννόμου συμφέροντος

- 52 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι το παραδεκτό μιας προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο υπόκειται στην προϋπόθεση ότι ο προσφεύγων αντλεί συμφέρον από την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1977, 88/76, Société pour l'exportation des sucres κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979, σ. 209, σκέψη 19, απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 39 ανωτέρω, σκέψη 59, διατάξεις του Πρωτοδικείου της 29ης Απριλίου 1999, T-78/98, Unione provinciale degli agricoltori di Firenze κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-1377, σκέψη 30, και της 17ης Οκτωβρίου 2005, T-28/02, First Data κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4119, σκέψη 34).
- 53 Εξάλλου, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει έννομο συμφέρον να ασκήσει προσφυγή κατά πράξεως μόνον αν η ακύρωση της πράξεως αυτής είναι από μόνη της ικανή να έχει έννομες συνέπειες (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 21, απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 39 ανωτέρω, σκέψη 59).
- 54 Στην υπό κρίση υπόθεση, σύμφωνα με την Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον να ασκήσει προσφυγή διότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν έχει εφαρμογή στους παραγωγούς, όπως η προσφεύγουσα, που είναι εγκατεστημένοι σε τρίτη χώρα και δεν ασκούν καμιά οικονομική δραστηριότητα στο έδαφος των κρατών μελών. Επομένως, η ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού ουδόλως θα επηρεάσει τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας.

- 55 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 56 Πράγματι, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον προσβαλλόμενο κανονισμό ακριβώς διότι δεν λαμβάνει υπόψη την κατάσταση των ανεξάρτητων παραγωγών, όπως η ίδια, στερώντας της έτσι τη δυνατότητα να εξαγει τα προϊόντα της στην κοινοτική αγορά. Υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι ο εν λόγω κανονισμός, θεσπίζοντας στα άρθρα 3 και 4 καθεστώς κατανομής πιστοποιητικών εισαγωγής, το οποίο βασίζεται σε ιστορικές αναφορές, παραβαίνει τις συμβατικές διατάξεις που διέπουν την αγορά μπανάνας, καθώς και τις αρχές που κατοχυρώνουν οι κοινοτικές διατάξεις για την κοινή γεωργική πολιτική και για την κοινή οργάνωση των αγορών μπανάνας. Επιπλέον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός παραβιάζει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθόσον ευνοεί ως μη όφειλε ορισμένους παραδοσιακά σημαντικούς παραγωγούς, καθώς και την αρχή της θεμιτής εμπιστοσύνης.
- 57 Συναφώς, αρκεί η υπενθύμιση ότι, κατά το άρθρο 233 ΕΚ, το κοινοτικό όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως. Τα μέτρα αυτά δεν σκοπούν στην εξαφάνιση της πράξεως καθεαυτής από την κοινοτική έννομη τάξη, δεδομένου ότι αυτή απορρέει από την ίδια την ουσία της ακυρώσεως της πράξεως από το δικαστήριο. Αφορούν μάλλον την άρση των συνεπειών των παρανομιών που διαπιστώθηκαν στην ακυρωτική απόφαση. Πράγματι, η ακύρωση αυτή έχει ως συνέπεια την υποχρέωση του κοινοτικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως. Έτσι, το εν λόγω κοινοτικό όργανο ενδέχεται να υποχρεωθεί στη δέουσα αποκατάσταση της καταστάσεως του προσφεύγοντος ή στην αποχή από την έκδοση πράξεως ίδιου περιεχομένου (απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, *Antilleans Rice Mills* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 39 ανωτέρω, σκέψη 60).
- 58 Συναφώς, προκειμένου να συμμορφωθεί με την ακυρωτική απόφαση και να την εκτελέσει πλήρως, το οικείο κοινοτικό όργανο υποχρεούται, κατά πάγια νομολογία, να σεβαστεί όχι μόνον το διατακτικό της αποφάσεως, αλλά και το σκεπτικό που οδήγησε στο διατακτικό αυτό και το οποίο αποτελεί το αναγκαίο του στήριγμα, υπό την έννοια ότι είναι απαραίτητο για να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια των κριθέντων με το διατακτικό. Πράγματι, με το σκεπτικό αυτό, αφενός, εντοπίζεται η

ακριβής διάταξη που θεωρείται παράνομη και, αφετέρου, σ' αυτό εμφανίζονται οι ακριβείς λόγοι της παρανομίας που διαπιστώνεται με το διατακτικό και τους οποίους πρέπει να λάβει υπόψη το οικείο κοινοτικό όργανο κατά την αντικατάσταση της ακυρωθείσας πράξεως (βλ. αποφάσεις της 26ης Απριλίου 1988, 97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2181, σκέψη 27, και της 6ης Μαρτίου 2003, C-41/00 P, Interprocs κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-2125, σκέψη 29, απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Φεβρουαρίου 1995, T-106/92, Frederiksen κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. I-A-29 και II-99, σκέψη 31).

- 59 Όπως προκύπτει από την προαναφερθείσα νομολογία, το οικείο όργανο υποχρεούται να φροντίσει ώστε η πράξη που θα αντικαταστήσει την ακυρωθείσα να μην εμφανίζει τις ίδιες παρατυπίες που εντόπισε η εν λόγω ακυρωτική απόφαση. Υπό τις συνθήκες αυτές, η ακύρωση μιας πράξεως με το αιτιολογικό ότι δεν έλαβε υπόψη ορισμένη κατηγορία επιχειρηματιών, η οποία δημιουργεί για το όργανο που εξέδωσε την πράξη την υποχρέωση να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως, μπορεί να έχει συνέπειες για τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας.
- 60 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον από την ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού.

Επί του αν ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά

- 61 Κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ παρέχει στους ιδιώτες το δικαίωμα να προσβάλλουν κάθε απόφαση η οποία, καίτοι έχει εκδοθεί ως κανονισμός, τους αφορά άμεσα και ατομικά. Ο σκοπός της διατάξεως αυτής είναι, ιδίως, να εμποδίζει τα κοινοτικά όργανα να αποκλείουν, με την απλή επιλογή της μορφής του κανονισμού, τη δυνατότητα των ιδιωτών να ασκούν προσφυγή κατ' αποφάσεως που τους αφορά άμεσα και ατομικά και να διασαφηνίσει έτσι ότι η επιλογή της μορφής δεν μπορεί να μεταβάλει τη φύση μιας πράξεως (απόφαση του

Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1980, 789/79 και 790/79, Calpak και Società emiliana lavorazione frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 311, σκέψη 7· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 1999, T-12/96, Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2301, σκέψη 24, και της 8ης Σεπτεμβρίου 2005, T-287/04, Lorte κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2005, σ. II-3125, σκέψη 36).

- 62 Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι το κριτήριο που διακρίνει έναν κανονισμό από μια απόφαση πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη γενική ισχύ της εν λόγω πράξεως, κατά την εκτίμηση της φύσεως της προσβαλλομένης πράξεως και, ιδίως, των εννόμων συνεπειών που σκοπεύει να παραγάγει ή πράγματι παράγει (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Φεβρουαρίου 1987, 26/86, Deutz und Geldermann κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 941, σκέψη 7, και διάταξη του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 28, διάταξη Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 61 ανωτέρω, σκέψη 25, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Φεβρουαρίου 2005, T-139/01, Comaffrica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-409, σκέψη 87).
- 63 Εν προκειμένω, πρέπει να επισημανθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, του οποίου η διατύπωση είναι γενική και αφηρημένη, έχει ως σκοπό να καθορίσει τα μέτρα εφαρμογής του κανονισμού 1964/2005 για τους μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο 2006, όσον αφορά το καθεστώς εισαγωγής στην Κοινότητα μπανανών ΑΚΕ.
- 64 Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, δεδομένου ότι δεν έχει την ιδιότητα του εμπορευομένου κατά την έννοια του προσβαλλόμενου κανονισμού, δεν μπορεί να εισαγάγει τα προϊόντα της στην κοινοτική αγορά συνιστά μία μόνο συνέπεια της εφαρμογής στην περίπτωση της των άρθρων 3 και 4 του εν λόγω κανονισμού. Εντούτοις, οι διατάξεις αυτές του προσβαλλόμενου κανονισμού εμφανίζονται ως μέτρα γενικής ισχύος. Ειδικότερα, προβλέπουν τη δημιουργία δύο επιμέρους ποσοστώσεων που προορίζονται για διάφορες κατηγορίες εμπορευομένων, της πρώτης, 135 000 τόνων, για εμπορευομένους που είναι εγκατεστημένοι εντός της Κοινότητας και, για το έτος 2005, ήταν καταχωρισμένοι για τη δασμολογική ποσόστωση Γ που προβλέπει το άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 404/93, και της δεύτερης, 25 000 τόνων, για τους λοιπούς εμπορευομένους, δηλαδή για εκείνους που είναι εγκατεστημένοι εντός της

Κοινότητας, είναι καταχωρισμένοι για τις ποσοστώσεις Α και Β που προβλέπει το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 404/93 ή για την πρόσθετη ποσότητα που καθορίζει ο κανονισμός 1892/2004, και έθεσαν σε ελεύθερη κυκλοφορία μπανάνες ΑΚΕ κατά το έτος 2005.

65 Επομένως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί κανονιστική πράξη γενικής ισχύος, καθόσον εφαρμόζεται σε ορισμένες αντικειμενικά προσδιορισμένες περιπτώσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα για κατηγορίες προσώπων που αναφέρονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Πράγματι, τα μέτρα αυτά αφορούν την προσφεύγουσα μόνο λόγω της ιδιότητάς της ως επιχειρηματία μη εγκατεστημένου εντός της Κοινότητας, για τον οποίον δεν υπάρχει ιστορική αναφορά στο πλαίσιο του κοινοτικού καθεστώτος εισαγωγής που ισχύει μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005. Με την ιδιότητά της αυτή, τα εν λόγω μέτρα την αφορούν με τον ίδιο τρόπο που αφορούν οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία στην ίδια κατάσταση, δηλαδή τους παραγωγούς που είναι εγκατεστημένοι σε χώρα ΑΚΕ και που δεν ασκούν καμιά εμπορική δραστηριότητα εντός του κοινοτικού εδάφους και για τους οποίους δεν υπάρχει ιστορική αναφορά στο πλαίσιο του κοινοτικού καθεστώτος εισαγωγής που εφαρμοζόταν μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005 (βλ. συναφώς διατάξεις Di Lenardo κατά Επιτροπής, σκέψη 36 ανωτέρω, σκέψη 47, Dillexport κατά Επιτροπής, σκέψη 36 ανωτέρω, σκέψη 47, και απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 2005, Comaffrica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής, σκέψη 62 ανωτέρω, σκέψη 88).

66 Πάντως, δεν αποκλείεται, υπό ορισμένες περιστάσεις, οι διατάξεις μιας κανονιστικής πράξεως εφαρμοζόμενης στο σύνολο των ενδιαφερόμενων επιχειρηματιών να αφορούν ατομικά ορισμένους από αυτούς (αποφάσεις Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, σκέψη 42 ανωτέρω, σκέψη 13, Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 42 ανωτέρω, σκέψη 19, και Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψη 36). Σε μια τέτοια, επομένως, περίπτωση, μία κοινοτική πράξη θα μπορούσε ταυτόχρονα να έχει κανονιστικό χαρακτήρα και, ως προς ορισμένους ενδιαφερομένους επιχειρηματίες, να έχει χαρακτήρα αποφάσεως (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Νοεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50, της 12ης Ιουλίου 2001, Comaffrica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής, σκέψη 35 ανωτέρω, σκέψη 101, και της 3ης Φεβρουαρίου 2005, Comaffrica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής, σκέψη 62 ανωτέρω, σκέψη 107).

- 67 Κατά πάγια νομολογία, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο πέραν του αποδέκτη μιας πράξεως μπορεί να ισχυριστεί ότι η εν λόγω πράξη το αφορά ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, μόνον αν θίγεται από αυτήν λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (αποφάσεις του Δικαστηρίου Plaumann κατά Επιτροπής, σκέψη 43 ανωτέρω, σ. 939, Codorníu κατά Συμβουλίου, σκέψη 42 ανωτέρω, σκέψη 20, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψη 36, και της 1ης Απριλίου 2004, C-263/02 Ρ, Επιτροπή κατά Jégo-Quéré, Συλλογή 2004, σ. I-3425, σκέψη 45, απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 2005, Comafica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής, σκέψη 62 ανωτέρω, σκέψη 107). Αν δεν πληρούται η προϋπόθεση αυτή, η προσφυγή ακυρώσεως που ασκεί κατά κανονισμού ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο δεν είναι σε καμιά περίπτωση παραδεκτή (βλ., απόφαση Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψη 37).
- 68 Υπό το πρίσμα της νομολογίας αυτής, πρέπει να εξεταστεί αν, στην κρινομένη υπόθεση, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα.
- 69 Όσον αφορά, καταρχάς, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός της απαγορεύει την πρόσβαση στην κοινοτική αγορά, πρέπει να επισημανθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα μόνον υπό την αντικειμενική της ιδιότητα ως επιχειρήσεως που παράγει και εμπορεύεται μπανάνες ΑΚΕ, κατά τον ίδιο τρόπο με οποιονδήποτε άλλον ανεξάρτητο εμπορευόμενο που είναι εγκατεστημένος σε χώρα ΑΚΕ και ασκεί την ίδια δραστηριότητα. Όπως, όμως, προκύπτει από τη νομολογία, μόνη η ιδιότητα αυτή δεν αρκεί προκειμένου να θεωρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά (βλ. συναφώς αποφάσεις Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 14, και Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, σκέψη 41 ανωτέρω, σκέψη 51, διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 2003, T-154/02, Villiger Söhne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-1921, σκέψη 47).
- 70 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός της απαγορεύει κάθε δραστηριότητα εισαγωγής μπανανών και θέτει έτσι σε κίνδυνο την ύπαρξή της. Πράγματι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι ο ισχυρισμός αυτός είναι βάσιμος, το γεγονός ότι μία κανονιστική

πράξη μπορεί να έχει συγκεκριμένα αποτελέσματα διαφορετικά για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου στα οποία εφαρμόζεται δεν μπορεί να την εξατομικεύσει έναντι όλων των άλλων ενδιαφερομένων εμπορευομένων, αφ' ης στιγμής η εφαρμογή της πράξεως αυτής πραγματοποιείται λόγω αντικειμενικώς καθορισμένης καταστάσεως (διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 37, διατάξεις του Πρωτοδικείου Di Lenardo κατά Επιτροπής, σκέψη 36 ανωτέρω, σκέψη 52, Dilexport κατά Επιτροπής, σκέψη 36 ανωτέρω, σκέψη 52, και της 13ης Δεκεμβρίου 2005, T-397/02, Arla Foods κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-5365, σκέψη 70).

- 71 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι μόνον ένας περιορισμένος αριθμός επιχειρηματιών στερείται, εξαιτίας του προσβαλλόμενου κανονισμού, τη δυνατότητα εμπορίας μπανανών ΑΚΕ στο κοινοτικό έδαφος, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η δυνατότητα προσδιορισμού, με μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό ακριβείας, του αριθμού ή και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου στα οποία εφαρμόζεται ένα μέτρο ουδόλως σημαίνει ότι το μέτρο αυτό πρέπει να θεωρείται ως αφορών τα πρόσωπα αυτά ατομικά, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή λαμβάνει χώρα βάσει αντικειμενικής έννομης ή πραγματικής καταστάσεως την οποία καθορίζει η εν λόγω πράξη (διάταξη του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1993, C-276/93, Chiquita Banana κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3345, σκέψη 8, και απόφαση Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, σκέψη 41 ανωτέρω, σκέψη 52, διάταξη von Pezold κατά Επιτροπής, σκέψη 38 ανωτέρω, σκέψη 46).
- 72 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εφαρμόζεται για δύο μόνο μήνες και ότι, κατά συνέπεια, το ενδεχόμενο άλλες επιχειρήσεις να μπορέσουν να αρχίσουν την παραγωγή μπανανών μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα είναι εντελώς θεωρητικό. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, ο οποίος δεν έχει ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της παραγωγής των εν λόγω προϊόντων, αφορά την προσφεύγουσα μόνον υπό την ιδιότητά της ως εξαγωγέα προς την Κοινότητα και ότι, συνεπώς, ο εν λόγω κανονισμός την αφορά ακριβώς όπως κάθε άλλον επιχειρηματία που βρίσκεται, πραγματικώς ή δυνητικώς, στην ίδια κατάσταση (βλ. συναφώς απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψεις 12 έως 14).

- 73 Τρίτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά διότι η Επιτροπή όφειλε να έχει λάβει υπόψη την ιδιαίτερη κατάστασή της.
- 74 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το γεγονός ότι η Επιτροπή είχε την υποχρέωση, βάσει συγκεκριμένων διατάξεων, να λάβει υπόψη τις συνέπειες της πράξεως που επρόκειτο να εκδώσει επί της καταστάσεως ορισμένων ιδιωτών είναι ικανό να τους εξατομικεύσει (αποφάσεις Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψεις 21 και 28 έως 31, Sofrimport και Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψεις 11 έως 13, της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 46 ανωτέρω, σκέψη 25, και Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, σκέψη 41 ανωτέρω, σκέψη 57, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 39 ανωτέρω, σκέψεις 67 έως 78, και της 17ης Ιανουαρίου 2002, T-47/00, Rica Foods κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-113, σκέψη 41).
- 75 Βεβαίως, είναι αληθές ότι, όπως επισήμανε η προσφεύγουσα με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου 5, που προσαρτάται στο παράρτημα V της συμφωνίας Κοτονού, με τίτλο «Δεύτερο πρωτόκολλο για τις μπανάνες», προβλέπει ότι τα μέρη αναγνωρίζουν την τεράστια οικονομική σημασία των εξαγωγών μπανάνας στην αγορά της Κοινότητας για τους προμηθευτές μπανάνας και, ιδίως, ότι η Κοινότητα συμφωνεί να εξετάσει και όπου χρειάζεται να λάβει μέτρα με σκοπό τη διασφάλιση της συνεχούς βιωσιμότητας των εξαγωγικών βιομηχανιών μπανάνας και της συνεχούς πρόσβασης των μπανανών στην κοινοτική αγορά.
- 76 Εντούτοις, όπως προκύπτει από τη νομολογία, η διαπίστωση της υπάρξεως μιας τέτοιας υποχρεώσεως, ακόμη και αν αποδειχθεί, δεν αρκεί για να διαπιστωθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα ατομικά. Πράγματι, το Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε, με τη σκέψη 28 της προμνησθείσας αποφάσεως Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, ότι η Επιτροπή είχε την υποχρέωση να ενημερωθεί για τις αρνητικές συνέπειες που μπορούσε να έχει η απόφασή της για την οικονομία του συγκεκριμένου κράτους μέλους και των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, ουδόλως συνήγαγε από τη διαπίστωση αυτή και μόνον ότι η απόφαση αφορούσε ατομικά όλες τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Αντιθέτως, έκρινε ότι η επίδικη απόφαση

αφορούσε ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, μόνον τις επιχειρήσεις εκείνες που είχαν ήδη συνάψει συμβάσεις των οποίων η εκτέλεση, η οποία συνέπιπτε με την περίοδο εφαρμογής της επίδικης αποφάσεως, εμποδίστηκε εν όλω ή εν μέρει από την απόφαση αυτή (αποφάσεις του Δικαστηρίου Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψεις 28, 31 και 32, Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, σκέψη 41 ανωτέρω, σκέψη 60, και της 10ης Απριλίου 2003, C-142/00 Ρ, Επιτροπή κατά Nederlandse Antillen, Συλλογή 2003, σ. I-3483, σκέψη 74).

- 77 Επομένως, η διαπίστωση ότι η Επιτροπή όφειλε, καθό μέρος της το επέτρεπαν οι περιστάσεις, να λάβει υπόψη, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού, τις αρνητικές συνέπειες που υπήρχε κίνδυνος να έχει ο κανονισμός αυτός, μεταξύ άλλων, επί των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, ουδόλως απαλλάσσει την προσφεύγουσα από την υποχρέωση να αποδείξει ότι εθίγη από τον κανονισμό αυτόν λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που την χαρακτηρίζει έναντι κάθε άλλου προσώπου (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, σκέψη 41 ανωτέρω, σκέψη 62, και Επιτροπή κατά Nederlandse Antillen, σκέψη 76 ανωτέρω, σκέψη 76).
- 78 Η προσφεύγουσα, όμως, δεν επικαλέστηκε κανένα στοιχείο από το οποίο να συνάγεται το συμπέρασμα ότι εθίγη λόγω συγκεκριμένης καταστάσεως.
- 79 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν βρίσκεται σε κατάσταση που τη χαρακτηρίζει έναντι όλων των λοιπών επιχειρηματιών και ότι, επομένως, δεν θίγεται ατομικά από τον προσβαλλόμενο κανονισμό.
- 80 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αναγνώριση του απαραδέκτου της κρινομένης προσφυγής συνιστά προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Η αποτελεσματικότητα του κοινοτικού συστήματος δικαστικής προστασίας απαιτεί να θεωρηθεί ότι ο κανονισμός αφορά ατομικά την προσφεύγουσα, καθόσον το εθνικό δίκαιο δεν της παρέχει καμιά δυνατότητα προσφυγής προκειμένου να αμφισβητήσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό ενώπιον εθνικού δικαστηρίου.

- 81 Συναφώς, αφού υπομνησθεί ότι το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία αποτελεί τμήμα των γενικών αρχών του δικαίου οι οποίες απορρέουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και ότι, επίσης, κατοχυρώνεται από τα άρθρα 6 και 13 της ΕΣΔΑ, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η Συνθήκη ΕΚ, με τα άρθρα της 230 ΕΚ και 241 ΕΚ, αφενός, και με το άρθρο της 234 ΕΚ, αφετέρου, καθιέρωσε ένα πλήρες σύστημα ένδικων βοηθημάτων και διαδικασιών για τον έλεγχο της νομιμότητας των πράξεων των κοινοτικών οργάνων, αναθέτοντας τον έλεγχο αυτόν στον κοινοτικό δικαστή. Στο πλαίσιο του συστήματος αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που δεν έχουν τη δυνατότητα, λόγω των προϋποθέσεων του παραδεκτού που θέτει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, να προσβάλλουν απευθείας τις κοινοτικές πράξεις κανονιστικού χαρακτήρα, έχουν τη δυνατότητα, αναλόγως της περιπτώσεως, να προβάλλουν την ακυρότητα των πράξεων αυτών είτε παρεμπιπτόντως, δυνάμει του άρθρου 241 ΕΚ, ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, είτε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και να ζητούν από αυτά, δεδομένου ότι δεν είναι αρμόδια να αναγνωρίζουν την ακυρότητα των εν λόγω πράξεων, να υποβάλλουν προς τούτο προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο (αποφάσεις *Unión de Pequeños Agricultores* κατά Συμβουλίου, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψεις 39 και 40, και *Επιτροπή* κατά *Jégo-Quéré*, σκέψη 67 ανωτέρω, σκέψεις 29 και 30, διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 2006, Τ-311/03, *Nürburgring* κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-46*, σκέψη 69).
- 82 Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το γεγονός ότι κανένα ένδικο βοήθημα δεν θα ήταν αποτελεσματικό στην κρινόμενη υπόθεση δεν μπορεί, έστω και αν υποθεθεί ότι είναι αληθές, να δικαιολογήσει τροποποίηση, διά της νομολογιακής οδού, του συστήματος ενδίκων βοηθημάτων και διαδικασιών που προβλέπουν τα άρθρα 230 ΕΚ, 234 ΕΚ και 241 ΕΚ, όπως υπενθυμίστηκε ανωτέρω, στη σκέψη 81. Όπως προκύπτει από τη νομολογία, το παραδεκτό μιας ενώπιον του κοινοτικού δικαστή προσφυγής ακυρώσεως δεν μπορεί να εξαρτάται από το εάν υφίσταται μέσον ένδικης προστασίας στο πλαίσιο των εθνικών δικαστηρίων το οποίο να επιτρέπει την εξέταση του κύρους της πράξεως της οποίας ζητείται η ακύρωση (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση *Unión de Pequeños Agricultores* κατά Συμβουλίου, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψεις 43 και 46, και *Επιτροπή* κατά *Jégo-Quéré*, σκέψη 67 ανωτέρω, σκέψεις 33 και 34, διάταξη *Nürburgring* κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, σκέψη 81 ανωτέρω, σκέψη 70). Σε καμιά περίπτωση ένα τέτοιο γεγονός δεν επιτρέπει να κριθεί παραδεκτή μία προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ (διάταξη του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 2001, C-301/99 Ρ, *Arca Cova* κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-1005, σκέψη 47).

- 83 Εξάλλου, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, καίτοι οι ενδιαφερόμενοι δεν επιτρέπεται να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά των μέτρων που αμφισβητούν, απολαύουν, ωστόσο, δικαστικής προστασίας, καθόσον υπάρχει δυνατότητα ασκήσεως της αγωγής διαπιστώσεως εξωσυμβατικής ευθύνης την οποία προβλέπουν τα άρθρα 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, αν η επίδικη συμπεριφορά είναι ικανή να θεμελιώσει ευθύνη της Κοινότητας (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, C-131/03 P, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-7795, σκέψη 82).
- 84 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά την προσφεύγουσα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν πληροί τις προϋποθέσεις του παραδεκτού του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, παρέλκει η εξέταση του αν ο κανονισμός αυτός την αφορά άμεσα.
- 85 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 86 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Καταδικάζει τη *Société des plantations de Mbang* SA (SPM) στα δικαστικά της έξοδα, καθώς και στα έξοδα της Επιτροπής.

Λουξεμβούργο, 12 Ιανουαρίου 2007.

Ο Γραμματέας

E. Coulon

Ο Πρόεδρος

M. Βηλαράς